

PAULA BÂRSAN

POEME

Poison

Invitația la cafea
Se risipi prăfuită în ani.
Acele întâlniri neîntâmpate
N-ar trebui să rămână stropite,
În anii plecați,
Ca rugina pe-o frunză în toamna cea grea.
O boare ușoară ce zboară
Aduce un iz de cafea neservită în nara ta.
Mai vrei să te întrebe, oficial, ce mai faci?
Răspuns clandestin despre tine găsesc,
Pun sare în verb peste impur epitet,
Tulbure pigment .
Printre puține cuvinte cu zile
Picură amar din foi veștede moarte,
Ca să înșiri mărgele de fiere apoi,
Din ai lor ochi pătați, în ocră icteric.
Acum preferi un ristretto,
Ca un duș rece, apoi cald,
Ce te-nvăluie în relaxare aproape uitată,
De prima vară..
Ne pornim să dezlegăm sufletul desfrunzit,
Cetate nemuritoare,
Ce va aduna toamna ta cu a mea,
În șiraguri de sori
Prin norii de cappuccino cremos.
La invitația ta, e timpul meu să răspund
Sunt bine! Mulțumesc. Ce mai faci?

Somn

Pitici, liliput,
Scufile cu rochii scurte,
Cocoțate pe toc, pantofiori lăcuiți,
Cumpărați din țara lui Alice,
Fetițe ușor zgribulite de timp, cu codițe și riți-piți,
Suntem din nou la grădinița din cartier,
Băieței cu mașinuțe gândind la colecții de lux,
Jucându-se cu buldozerul, chiar cu șurubelnița,
periculos.
Așa ne-alergăm noi aici și acum,
După reguli de oameni mari.
Ne îngrijim păpușile, le reparăm la spital
Sperând la garanție pe suflet
Dar bucuroși s-o primim pentru trup.
Am omis să vă spun
Că în vis devenim Guliveri și Amazoane,
Sărind regulile la care-am visat.
Avem o scuză, suntem virtuali,
Paralele devin cele două lumi
Fără plasă
Și încercăm să fugim între ele,
Pierduți într-un salt acrobat,
Greu de executat în lipsa curajului,
Primul păcat originar.

Fără răspuns

Nu mă-ntreba de ce
A sosit clipa
Când arunc privirea flămândă de noi
Pe maidanul din zare, în depărtare,
Să mă adun pe mine din tine,
Pe tine din noi,
Să topim acest delir
În contururi mai calde de zări,
Să curgă prin noi,
În gări mici și halte să poposească
Ale noastre tinere suflete, să se reîntrupească,
În beatitudine, agale visare,
Cu tichet la fiecare plecare,
Furișati de privirea unui controlor
Ce vămuiește și perforează
Cu sete de viață ale noastre tinere rătăciri.

Echilibristică

Pentru că știi că te-astept să ajungi,
Aleg un carusel de răbdare
Pe care îl simt ca pe un titirez cu excentric
Plecat să alinieze stările mele pe sârmă,
În agățare, parcă anume expuse
În galeria de foc a chemărilor tale.
Cumva am urcat în el
Gândind la un fericit galben tramvai 28
Și m-a rotit în amețitoare căldură
Aruncată apoi ca un ghem,
Ca un fir pe care deja erau în așteptare
Zâmbetele mele de față iubită,
De față uitată acasă,
Rămasă să lipească răbdare-n iubire
Cu fluturi, balauri și zmeie pictate,
Exuberanța clipelor agățate
Pe simeza galeriei,
Emoții expuse brutal de adevărat și frumos.

Vital

Într-o zi ai trimis gândul într-o indecentă călătorie
Și a ales să privească pe gaura cheii,
Să vadă acele măști mute,
Urmele pașilor trecuți pe trotuarul amintirilor
Cum se înmulțesc în propria beatitudine
De banală clocire a unui ou de dinozaur,
Cu o foame feroce ce va erupe în noua viață
Cu cioc lung.
Să poată mușca
Din surzenia sufletelor lor,
În dans de bacantă sfâșiată de dor,
Eșuată acum, pe un anume țărniș,
Împreună cu două diafane sirene
Ce vor picura în topire a lor murire,
Trezind simțul la viață,
De dinaintea muțeniei surde
A urmelor celor trecuți prin viața ta.

Zbatere

Năvală afară, urgie,
Stau despletite ramurile mele
Pe care-am agățat la uscat

Zâmbete jilav acordate, pe-o sfoară,
Să zvânte iubirea noastră de-o vară
În sete uscată, viscerală.
O sorb în a mea scoarță...
Pulsând veșnicie
Într-o fotografie.

Dor

Am să te caut
În ferestre de case bătrâne
Și prispe urcate s-aștepte o lume,
În stâlpul porții acum înnegrit
De treceri uitate, plecate.
Am să te găsesc
Cumpănă aplecată de fântână,
Secată de ură sărată și inundată,
De-a mea ploaie scăldată,
În păr de castană coaptă,
Cu iz de iubire domoală,
Cu gândul la tine, intru, m-așez
Și lăcrimez nostalgii.

